

bylo proto zapotřebí, by soud zjišťoval přesně politické smýšlení a občanské chování obžalovaného, zvláště když příslušný návrh nebyl učiněn ani jím ani jeho obhájcem a když od představenstva obce byla beztak vyžádána zpráva o pověsti. Že hanobení stalo se způsobem surovým, připouští sama stížnost, uvádějíc, že obžalovaný použil slova odporného, hnus vzbuzujícího; ovšem snaží se to proti zjištěním rozsudkovým vykládati tak, že slovo týkalo se nepřátelů republiky. Nalézací soud vyslovil a odůvodnil též správně, že hanobení bylo štvavým, ježto mohlo jím u osob, k jichž sluchu výrok došel, vyvoláno býti nepřátelské smýšlení, nenávisť a odpor k republice, uváží-li se zejména, z jakého podnětu byl učiněn. Pokud jde o subjektivní stránku případu, nedoličuje zmateční stížnost vůbec, že nalézací soud při jejím řešení vycházel z nesprávného právního hlediska; vývody její vyčerpávají se naopak v tom, že obžalovaný svým výrokem nezamýšlel hanobiti republiku, nýbrž chtěl jen projevití rozhořčení nad poměry, zavládnuvšími v republice, a nad počínáním živelů, republice nepřátelských a jí poškozujících. Bylo však již shora podotknuto, že tvrzení to neodpovídá zjištěním rozsudkovým; nelze proto v postupu stížnosti, jež opětně uplatňuje obhajobu již soudem prvé stolice odmítnutou, shledati věcného doličení ani důvodu zmatečnosti čís. 9 a) §u 281 tr. ř., aniž kterého jiného v §u tom výlučně vypočtených, nýbrž jen nepřípustné brojení proti volnému hodnocení průvodů a založenému na něm přesvědčení soudu. (§§y 258 a 288 čís. 3 tr. ř.). Aby si žalovaný uvědomil, že se dopouští činu trestného a zejména trestného činu proti zákonu na ochr. rep., se nežádá (§§y 3, 233 tr. zák.), stačí naopak, že si při své soudnosti a schopnosti usuzovací a poznávací uvědomil význam a dosah svého jednání v oněch směrech, jež mají význam se stanoviska práva trestního, pokud se týče zákona na ochranu republiky. To nalézací soud formálně bezvadně zjišťuje a po zákonu odůvodňuje, takže k odporu stížnosti nelze míti zření.

Čís. 2272.

Za vzdálenější způsobení veřejného pohoršení vyprávěním osoby necudným činem dotčené zodpovídá pachatel podle §u 516 tr. zák. jen tehdy, byl-li si v době skutku vědom, že podle zvláštních okolností případu může se jeho čin dostatí tímto způsobem k vědomosti většího počtu lidí.

(Rozh. ze dne 28. ledna 1926, Zm I 889/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze dne 24. října 1925, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přešupkem proti veřejné mravopočestnosti podle §u 516 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil nalézacímu soudu, by ji znova projednal a o ní rozhodl.

D ů v o d y:

Přestupkem §u 516 tr. zák. předpokládané spáchání skutku takovým způsobem, že se tím zavdá příčina k veřejnému pohoršení, jest v rozhodovacích důvodech prvé stolice opodstatněno toliko větou, že se jednání obžalovaného dostalo později udáním Marie P-ové ve známost více lidí. Věta zmateční stížnosti, že nalézací soud klade tak obžalovanému za vinu jednání osoby druhé, od pachatele rozdílné, poukazuje zřetelně — uplatňujíc zmateční důvod čís. 9 písm. a), správně 10 §u 281 tr. ř. k námitce, že výrokem nalézacího soudu není skutková podstata zmíněného přestupku naplněna v uvedené známce skutkové. Stížnost jest v právu. Podle rozhodovacích důvodů byl skutek na Marii P-ové spáchán za nepřítomnosti jiných osob v bytě obžalovaného, jehož dvěře byly uzamčeny závorou, takže nemohlo z něho bezprostředně nastati veřejné pohoršení pozorováním skutku jinými osobami. Za jinaké vzdálenější způsobení veřejného pohoršení vyprávěním zneužitého děvčete o skutku byl by obžalovaný zodpovědným jen tehdy, byl-li sobě v době skutku vědom, že se podle zvláštních okolností případu jeho necudný čin může súčasněnou osobou dostati k vědomosti většího počtu lidí. Toto vědomí nalézací soud nezjišťuje, takže zmíněný zákonný znak nedošel skutkového opodstatnění a skutková podstata přestupku §u 516 tr. zák. není zjištěnými skutečnostmi naplněna.

Čís. 2273.

Neslušným (§ 303 tr. zák.) jest chování, které porušuje zvykem a mravem ustálený způsob zevního chování se ve veřejném životě.

Adorační pobožnost jest náboženským úkonem.

S hlediska §u 303 tr. zák. stačí, je-li neslušné chování objektivně způsobilé urážeti náboženské city jiných. V subjektivním směru nevyžaduje se úmyslu vzbuditi pohoršení; stačí vědomí neslušného chování.

Spadá sem demonstrativní zpěv německé nábožné písně při české bohoslužbě.

(Rozh. ze dne 28. ledna 1926, Zm II 514/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 2. září 1925, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými přečinem podle §u 303 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Po věcné stránce (čís. 9 a) §u 281 tr. ř.) namítají stěžovatelé, že jednání obžalovaných nelze pokládati za neslušné chování ve smyslu §u 303 tr. zák., t. j. takové, jež by uráželo »city pobožnosti« ostatních věřících a bylo namířeno proti provozování náboženství po případě bylo vůbec v nějakém vztahu k němu. Pouhé dozpívání kostelní písně »Grosser